

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

"חסיד הוא דבר חי"

חלק ראשון

מרשימות התוועדותינו

של הרה"ח ר' שלמה חיים ע"ה קסלמן

גיליון כ"א

שנה שביעית

יוצא לאור על-ידי

ועד "חיילי בית דוד"

ברוקלין, נ.י.

770 איסטערן פארקווי

שנת חמשת אלפים שבע מאות שישים ותשע לבריאה

ה' תהא שנת סגולות טובה – שנת הקהל

ק"ז שנה להולדת הוד כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

לזכות

כבוד קדושת

אדוננו מורנו ורבינו

מלך המשיח שיחי' לעולם ועד

יה"ר שיראה רוב נחת משלוחיו, חסידיו, וכלל ישראל בכלל,

ומבניו התמימים בפרט, וינאלנו ויזליכנו קוממיות לארצנו

וישמיענו תורה חדשה מפיו בנאולה האמיתית והשלימה

תיכף ומי"ד ממ"ש, נאו!

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

לזכות

מנחם מענדל בן רבקה אודלי', זארי בת אסתר ושיינא ברכה בת צמרת

לרפואה שלימה ומיידית

ושיזכו לקבל את פני כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

מתוך בריאות איתנה ומתוך שמחה וטוב לבב.

לקבל את השכלת התורה, אז אדרבה, צריכים לנוח ולישון שהראש יהי כלי לקבל ולהבין, וזהו פלאי?

אלא משום שבחג השבועות שהי מתן תורה, היה זה ג"כ קבלת פנימיות התורה, ובכדי לקבל את פנימיות התורה צריכים להיות בטלים לזה ולהתאחד עם זה. ומתי יכולים להתאחד? רק מתי שבטלים אל הדבר. ולכך ערים משום שזה ביטול ונשברים עיני, ואז נעשים כלים לקבל פנימיות התורה.

וכשם שהיום הוא ההילולא של הבעש"ט זצ"ל שהוא יכול למלא את כל הבקשות של כל אחד ביום הסתלקותו, לכך צריכים להחליט מכאן ולהבא לבקש ולתקן בגו"ה.

אח"כ שרו את כל הניגונים של רבותינו נשיאנו ולאחר ה"בינוני" ניגנו "שאמיל".

לאחמ"כ דיבר ענינים בעבודה, ודרש שיחשבו חסידות לפני התפילה שזהו הענין של חב"ד, שהם מוחין אבל באופן שזה נוגע לכל אחד ואחד.

|| ש"ק מבה"ח תמוז ה'תשכ"א:

כידוע שכל שבת כולל כל ימי החול, וראש חודש כולל כל ימי החודש. וכעת שבת מברכים תמוז שבחודש הזה נכלל החג י"ב תמוז יום הולדתו ויום הגאולה של כ"ק אדמו"ר הריי"ץ נ"ע. ולכן בר"ח ניסן כלול החג דיציאת מצרים ובר"ח סיון כלול החג דמתן תורה.

וענין יום הולדת של רבי הוא שונה מיום הולדת של יהודים אחרים, והענין הוא, שבכל גוף שהנשמה התלבשה בו זהו בכדי לזכך את הגוף ז"א לתקן את הגוף שלו, שזה נקרא פון אַ בהמה מאַן אַ מענטש. שבכדי שמן הבהמה יעשו בן אדם לזה היתה ירידת הנשמה בגוף אצל כל יהודי.

משא"כ אצל רבי שנשמתו היא כללית ונשמתו ירדה לתקן הרבה גופים, דהיינו לעשות מן הרבה בהמות בני אדם. וזאת בכח זה שנשמתו היא כללית והיא מעירה נשמות של גופים אחרים שיתקנו את עצמם. וזהו ענין של יום הולדת של רבי – להקיץ את הנשמות הרבות שישנות, ולכך ירדה הנשמה של הרבי, בכדי להקיץ.

וכידוע שעד אדמו"ר הריי"ץ, את מי היו מקרבים? את אלו שלמדו נגלה, שהיו בני דעת, ולהם הוסיפו ג"כ תורת החסידות, אבל עם אחרים לא היו עוסקים. ומן אדמו"ר הריי"ץ כבר החלו להתחשב עם הזולת – אלו שחופשיים לגמרי ואינם שומרים תומ"צ, בכל זאת היו מקרבים אותם.

ובזה סיים בענין של היום הולדת של הרבי ואח"כ התחיל לדבר על הענין בנוגע לפועל ובזה סיים.

פתח דבר

לקראת ש"פ אמור, ובקשר עם י"ט אייר, יום היארצייט של המשפיע הרה"ח ר' שלמה חיים ע"ה קסלמן שחל בשבוע הקרוב –

הננו בזאת מפרסמים – **חלק ראשון** – מרשימות התוועדותיו כפי שנרשמו בשעתו ע"י אחד מתלמידיו ונמסרו ליידנו ע"י בני משפחתו, ובזה תודתנו נתונה להם.

על-מנת לשמור על הסגנון והניחוח המיוחד של הדברים כפי שנכתבו בשעתו, השתדלנו בעת עריכת רשימות אלו לדפוס שלא לשנות או להוסיף מעבר לאי-אלו שינויי לשונות הכרחיים לצורך הבנת רצף הדברים.

בציפיה ובביטחון גמור אשר תיכף ומי"ד ממ"ש נחזה ונראה בהתגלות הוד כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א "מלך ביופיו" לעיני כל חי, ונזכה לשמוע תורה חדשה מפיו, ויכירו וידעו כל יושבי תבל במלכותו, ויכריזו כולם יחדיו, בקול גדול ובהתבטלות מוחלטת, את ההכרזה הנצחית המביאה לידי ביטוי את התמסרותו והתקשרותו אליו, ופועלת את התגלותו המיידית בגאולה האמיתית והשלימה:

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

ועד „חיילי בית דוד“
770 בית משיח, בית חיינו

ימות המשיח, יום ועש"ק פ' אמור, י"ד אייר ה'תשס"ט, שנת הקהל ק"ז שנה להוד כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א
"שנת השישים" לנשיאותו מלכותו
ברוקלין, נ.י.

לעצמו גדרים בחייו כיהודי.

כפי הסיפור שבא בן אדם אחד ואמר לא' הרביים שהוא בעל תאוה, והרבי אמר לו שיצום שש מאות ימים. אז הוא אמר לרבי איך יכול להיות דבר כזה? ועייכ ענה לו הרבי שצום הוא שידבר פחות ושיקבע לו כל יום איזה חצי שעה לחשוב על עצמו לתקן את עצמו. ואת זה צריך להיות בחודש אלול.

ובנוגע לענין שצריך לעשות לעצמו גדרים, בא חסיד אחד לא' הרביים ואמר לו שהוא לא יכול להתפלל טוב, והרבי ענה לו: איך אתה יכול להתפלל טוב אם יש לך לחם שחור ואתה אוכל לחם לבן? מכאן רואים שבן אדם צריך לעשות לעצמו גדרים.

^

ישנו משל שפעם יצאו שני סוחרים בשוק ואחד מכר צפורים ששרים יפה, והשני הביא תרנגול הודו גדול, והוא חשב שאם הציפור שמזמר עולה ביוקר למרות שהוא קטן אז על התרנגול הודו שהוא גדול ביותר, בודאי ימכור את זה במחיר יותר גבוה. בפועל אף בן אדם לא קנה ממנו מחמת המחיר, והוא שאל למה לא קונים אצלו את התרנגול הודו, ואמרו לו שזה יותר מדי ביוקר, אז הוא אמר להם שאם הצפור שקטנה כזאת עולה ביוקר, זה שגדול ביותר בודאי שיעלה יותר ביוקר. אז אמרו לו שהצפור עצמו לא עולה ביוקר אלא משום שהיא יכולה לשיר יפה, לכך היא עולה ביוקר. אז הוא אמר להם אבל התרנגול הודו מתנפח יפה שנראה עליו כפי שהוא חושב.

והנמשל מכך שלכל הפחות שנהי' כמו התרנגול הודו שמתנפח יפה בצורה שהוא חושב, ז"א לחשוב חסידות יפה, ולחשוב על עצמו אודות המעשים שלו ולכך ניתן לנו חודש אלול שיש בכוחו להתחרט על העבר ולקבל ע"ע להבא, מכיון שבחודש אלול ישנה התעוררות.

|| ש"ק פ' כי תצא ה'תש"כ:

כ"ק אדמו"ר שליט"א אמר ברי"ח אלול שהחילוק בין צדיק לבעל תשובה שצדיק צריך להחליט על עצמו לעתיד שיהי' טוב, ובעל תשובה צריך להחליט על עצמו לעתיד אבל להתחרט גם על העבר. שבצדיק על העבר אין צריך להחליט ולהתחרט משום שהי' טוב, וא' הרביים אמר שעל העבר פירושו אפילו על הגלגול הקודם שלא עשה טוב, שאם כעת יעשה טוב, אזי זה מכפר גם על הגלגול הקודם שלא עשה טוב.

|| חג-השבועות ה'תשכ"א:

דיבר על נושא המברק של אדמו"ר שליט"א שנוסחו היה: קבלת התורה בשמחה ובפנימיות.

ישנם שלשה דברים קבלת התורה ובשמחה ובפנימיות: שמחה היא שיודעים מעלת התורה, ופנימיות היא שרוצים להתאחד עם התורה.

לכאורה קשה מדוע צריכים להיות ערים בלילה של חג השבועות, שאם זה בכדי

בכל גוף שהנשמה התלבשה בו זהו בכדי לזכך את הגוף

שזה נקרא פון א בהמה מאכן א מענטש!

התוועדויות הרה"ח ר' שלמה חיים ע"ה קסלמן כפי שנרשמו ע"י אחד מתלמידיו בשעתו ונמסרו לייזנו ע"י בני משפחתו

- מתפרסם לראשונה בקשר עם יום היאָרצייט שלו ב"ט אייר -

|| ש"ק מבה"ח מנחם אב ה'תש"כ:

הגלות הזאת היא מאָבל לששון, אבל לעתיד לבוא יראו שהגלות הזאת נעלית יותר מכל מה שיהי' אז, משום שעכשיו הכל מתקיים ביגיעה. אבל באמת לעתיד לבוא יהיה יותר טוב מעכשיו משום שגילוי אלקות יהי' יותר בגלוי.

משל לאדון שאומר לעבדו לך תוציא את האבנים מהאדמה וזה באמת יהלומים. העבד לא יודע מה זה, והוא כועס על האדון שמעביד אותו כל כך קשה, ואחרי גמר העבודה בא העבד עם האבנים לאדון, והאדון אומר לו קח את זה לעצמך. בעצם אז הוא כועס יותר, שהאדון נותן לו אבנים, ואחר-כך כשהאדון מסביר לו שזה יהלומים אז הוא מתחרט ומצטער למה האדון לא העביד אותו יותר.

הנמשל הוא, שאנחנו חושבים עכשיו שהגלות זה דבר מאד לא טוב (כמו במשל שהעבד חשב שזה אבנים), אבל לעתיד לבוא יראו שהגלות הזאת היתה בה מעלה (כמו במשל שהעבד הבין שזה יהלומים).

^

ענין חסידות הוא "בטל רצונך מפני רצוני", שלא יתן ליצר הרע לשלוט עליו, אלא להגדיר את עצמו בגדרים, לא לאכול דברים שלא צריכים, לאכול לשם שמים.

ישנם שתי שיטות כאשר הוא רואה שהיצר הרע מפריע לו: א. דוקא בגלל שהוא מפריע, אתה רוצה לשלוט ואתה מצליח. ב. אם כך הדבר, אזי 'תעשה מה שאתה רוצה'. והשיטה הנכונה היא: אתה רוצה לנצח, אז בשום אופן לא נותנים לו. וזאת אחת מן העבודות לעבוד את ה' – לשלוט על עצמו.

^

ישנו משל ממקוה שיש בו ארבעים סאה מי גשמים ואז הוא מטהר, ומתי שהאדם טובל צריך להיות כל הגוף במים, ואפילו אם שיער אחד מחוץ למים זה נחשב כאילו שהוא לא טבל. וגם קודם שנכנס למקוה צריך להתרחץ להוריד ממנו כל הלכלוך וכל

הכתמים שעליו ולנקות את עצמו היטב, ואם אח"כ נכנס למקוה הוא נעשה טהור. יוצא א"כ שההכנה למקוה הוא לנקות את עצמו היטב.

הנמשל, מ"ח אלול עד יוה"כ זה ארבעים יום (כמו במשל שמקוה צריך להיות ארבעים סאה מי גשמים), וזה זמן לעשות תשובה באמת על כל העברות שלו (כמו במשל צריך לדאוג שאפילו שיער אחד לא ישאר מבחוץ), וההכנה לחודש אלול הוא בשלושת השבועות של בין המצרים, שזה הכנה לחודש אלול להיות נקי לגמרי (כמו במשל שצריכים להתרחץ קודם המקוה היטב), ואזי חודש אלול מטהר, ז"א שמוחלין לו.

^

שלושת השבועות הם כנגד חב"ד. שלושת השבועות הם הרי זמן פורענות, א"כ חב"ד זה ג"כ פורענות. כלומר, אם הוא חסיד חב"ד רק כדי לדעת את ההשכלה של חב"ד, זה פורענות. צריכים להיות חבדני"קים כמו שצריך, ואז זה כבר לא פורענות, וה"שבע דנחמתא" הם כנגד שבעת המדות.

והעיקר שאנחנו נעשה תשובה, אזי ממילא יתעלו היהודים האחרים שאינם יודעים מה זה תשובה. אנחנו כמו הראש ואם הראש חוזר בתשובה במילא שאר האיברים מתעלים ג"כ ע"י הראש, א"כ הכל תלוי בנו.

|| שבת חזון ה'תש"כ:

א' מהרביים אמר שחסיד הוא דבר חי, לפעמים הוא עולה במדריגה ולפעמים הוא יורד. אבל מתנגד הוא כמו תמונה [יפה], כלומר, הוא לא אז מיום הולדתו עד סוף ימיו.

^

ההבדל בין מתנגד לחסיד:

בעבר הי' למתנגדים מנהג בתשעת הימים לעשות תיקון חצות גם ביום. פעם בא מתנגד אחד לחבירו, ושאל אותו למה הוא בוכה בתשעה באב, ענה לו חבירו, אני כהן ואילו הי' בית המקדש קיים הייתי אוכל הרבה בשר, אבל עכשיו לא. שאל אותו שוב המתנגד הא', א"כ תקנה פרה שלימה, תשחוט ותאכל, למה אתה בוכה? שאל אותו חבירו בחזרה, ולמה אתה בוכה? ענה לו המתנגד הא', כי בזמן שבית המקדש הי' קיים הי' טעם בבשר, ואילו עכשיו אין טעם בבשר.

זה מתנגד, מסתכל על הבשר ועל הטעם של הבשר. אבל חסיד בוכה בגלל שכתוב שבתוך כל אחד ואחד יש מקדש, אז הוא רוצה שיהי' מקדש בתוכו, ואם אין לו מקדש בתוכו, הוא בוכה שאצלו לא שורה השכינה.

^

אדם שמקיים תומ"צ בלי שום טעם וסיבה, אלא רק בגלל שהקדוש ברוך הוא אמר, זה מעלה גבוהה מאד. כי אחד שיש לו תענוג מהתפילה, אז הוא מתפלל הרבה זמן כיון שיש לו תענוג מזה. אבל מי שמתפלל ואין לו תענוג מזה, אלא רק משום שהקב"ה אמר, זה מעלה גדולה ביותר.

בוודאי לא דומים החסידים של אדמו"ר הזקן לחסידים של עכשיו, כי אז כל אחד היה צריך לעבוד את הקב"ה באופן מושלם. החסידים של עכשיו לעומת זאת, אם אחד מתפלל כמו שצריך, הרי שלהתפלל בדור הזה, נחשב במעלה כמו חסיד של אדמו"ר הזקן.

ועיקר העבודה באדם ששייך אצל כל אחד הוא "בטל רצונך מפני רצונו".

כ"ק אדמו"ר שליט"א אומר: שבחיצוניות, השבת הזאת היא השבת הכי נמוכה מכל השבתות, אבל בפנימיות כשיתהפך האבל לששון ולשמחה, אז השבת הזאת תהי' השבת הכי נעלית מכל השבתות. ועל-כן צריכים להיות שמח בשבת הזאת כמו בכל השבתות ואפילו יותר.

^

ההבדל בין לימוד חסידות ללימוד נגלה:

בלימוד נגלה, כשלומדים למשל סוגיית המחליף פרה בחמור, אז לומדים שהבעל-הבית של הפרה מחליף עם הבעה"ב של החמור, אבל מי הבעה"ב על בעל הפרה ועל בעל החמור – לא מוזכר. ואילו בחסידות מדובר כל הזמן על הבעה"ב האמיתי של הפרה, כלומר מבואר תמיד גדולת הקב"ה.

|| ש"ק מבה"ח אלול ה'תש"כ:

ר"ח אלול הוא תקנה לכל השנה שעברה, וגם הכנה לשנה הבאה. וכבר הוזכר מאמר הבעש"ט על הפסוק "לולא התמהמנו", שהמילה "לולא" זה אותיות "אלול", דהיינו, שבאלול התמהמנו – שמתעכבים לחשוב על מעמדנו ומצבנו מה שבאמת נעשה כל השנה, כי בחודש אלול ישנה התעוררות, כפי שכתוב "קול דודי דופק", שזוהי התעוררות, ומבקש מאיתנו "פתחי לי". המילה "לי" זה מספר ארבעים, שזה כולל את חודש אלול – שלושים יום, ואת עשרת ימי תשובה – עשרה ימים. שאז, אם מתעוררים ולא עושים תשובה בפועל, אזי החטא גדול הוא ביותר.

חודש אלול מתחיל בפרשת "שופטים ושוטרים". שופט ענינו לשמוע את הזכויות ואת החובות משא"כ השוטר שהוא כבר גדר אחר, שהרי תפקידו מתחיל לאחר המשפט. ופירוש הדברים כך הוא:

שופטים ושוטרים אשר בשעריך, שעריך אלו העינים, החוטם, האוזניים, ולכל דבר יש את גדר האוזן שומעת, חוטם מריח, עינים רואות. ז"א שעל הבן אדם לעשות